

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗΣ
ΑΠΑΝΤΑ
ΤΟΜΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ
ΚΡΙΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ
Ν. Δ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΠΟΥΛΟΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΟΜΟΣ
ΑΘΗΝΑ 1985
Σελ. 135-137

ΤΟ ΘΑΛΑΣΣΩΜΑ

Καθὼς ἐνέσκηψεν ἡ καταιγὶς τὸ ἀπομεσήμερον, καὶ ὅλοι τ' οὐρανοῦ οἱ καταρράκται ἐπὶ δύο ὥρας ἀδιάκοπα, μετὰ βρόντου καὶ ἰαχῆς καὶ μὲ βολίδας ἀστραπῶν, ἔλουον τὴν πόλιν, ὅλα τὰ νερὰ τῆς Πλάκας, καὶ μέρος ἀπὸ τὴν ὁδὸν Κηφισιάς καὶ ὑπὸ τὸ Κολωνάκι, ἐνωθέντα εἰς βαθὺν καὶ παφλάζοντα χεῖμαρρον μετὰ φοβεροῦ πατάγου κατήρχοντο κάτω τῆς Μητροπόλεως, διὰ τοῦ κατηφορικοῦ δρομίσκου, καταπλημμυροῦντα ἐδῶ κ' ἐκεῖ πολλὰ μαγαζιά, καὶ ὅλα σχεδὸν τὰ ὑπόγεια. Εἰς τὸ εὐρύχωρον καφενεῖον κάτω, ἱκανοὶ πελάται ἀπεκλείσθησαν μέσα ἀπὸ τὴν ἀέναον βροχήν.

Ὅλοι οἱ δρομίσκοι γύρω στὸ παλαιὸν τζαμί εἶχον γίνεи ποτάμια. Ὁ σταθμὸς τοῦ σιδηροδρόμου ἔγινε λίμνη. Εἰς τὸ καφενεῖον πέντε ἢ ἕξ ζεύγη εἰς διάφορα τραπέζια, ἐτάβλιζαν, τρεῖς μόνον ἔπαιζαν πρέφα, καὶ δύο γέροντες, ὁ καπετὰν Γάγαρης, ἀπόστρατος ταγματάρχης, κι ὁ μαστρο-Γιάννης ὁ Γιαπιτζής, ἔπαιζαν τὸ μεγάλο μπεζίκι, μὲ 256 φύλλα. Δίπλα τους εἷς ἄλλος γέρων ὑπενύσταζε, κρατῶν διαρκῶς ἐφημερίδα.

Τὸ πάτωμα τοῦ καφενεῖου ὑπερεῖχε δύο ἢ τρεῖς σπιθαμὰς ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ δρόμου, ὅστις ἀπετέλει τώρα τὴν κοίτην τοῦ ὀρητικοῦ χειμάρρου. Ὀλίγοι τινές, ἀνήσυχοι καὶ περιέργοι ἐνταυτῶ, εἶχον σηκωθῆ καὶ συνηθροίσθησαν περὶ τὰς τρεῖς θύρας, ἀπολαύοντες τὸ θέαμα τοῦ καταρράκτου. Ἐξω ἠκούοντο φωνές καὶ γέλια. Ὁ ποταμὸς εἶχεν ἀναρπάσει τὰ ἐμπορεύματα ἀπὸ τὴν μπάγκαν ἑνὸς μανάβη· παρέκει εἶχε παρασύρει ἕν ὄναριον, φορτωμένον σταφύλια, τὸ ὁποῖον ὁ κύριός του ἐπροσπάθει νὰ γλυτώσῃ τραβῶν ἀπὸ τὴν οὐράν.

Μέσα εἰς τὸ καφενεῖον, ὀλίγοι τινές ἔκαμον τὸν σταυρόν των, ὅταν ἤκουον τὰς τρομακτικὰς βροντὰς. Οἱ ταβλισταὶ δὲν ἐκινήθησαν. Τὸ τρικ-τρακ ἠκούετο διαρκῶς. Ὁ καπετὰν Γάγαρης κι ὁ μαστρο-Γιάννης, ἔχων καὶ τὸν ναργιλέν του ἀκοίμητον, ἐξηκολούθουν ἀπτόητοι τὸ μπεζίκι τους μὲ τὰ 256 φύλλα. Τὸ γερόντιον εἰς τὸ πλάγι τους, ἐξηκολούθει κατὰ τὸ φαινόμενον νὰ διαβάζῃ τὴν ἐφημερίδα, καὶ εἶχε πάρει ἤδη δύο-τρεῖς βραχεῖς ὕπνου.

Τὸ νερὸν ἤρχισε νὰ εἰσέρχεται εἰς τὸ καφενεῖον καὶ ἀπὸ τὰς τρεῖς θύρας. Προχείρως αἱ θύραι ἐφράχθησαν, πλὴν εἰς μᾶτην. Τὸ ὕγρον στοιχείον

εἰσέρρεεν ἀκράτητον, ἀκόμη καὶ διὰ τοῦ χάσματος τοῦ καπνοπωλείου, τοῦ προσηρημένου εἰς τὴν γωνίαν τοῦ καφενεῖου. Ἐντὸς ὀλίγων δευτερολέπτων κατεπλημμύρησε τὸ πάτωμα. Ὅλοι αἱ καρτέκλαι ἀπετέθησαν ἐπάνω στὰ τραπέζια καὶ στὸ μπιλιάρδο. Οἱ πελάται, ὅσοι ἤθελαν νὰ κάθωνται, ἐκάθητο σταυροπόδι ἐπὶ τῶν καναπέδων. Ὅλοι οἱ ταβλισταὶ κ' οἱ πρεφαδόροι, ἄφησαν τὸ παιγνίδι κ' ἐσηκώθησαν ὀρθοί. Ὁ καπετὰν Γάγαρης κι ὁ μαστρο-Γιάννης δὲν ἄφησαν τὸ μπεζίκι. Τὸ γερόντιον ἐξηκολούθει τὴν ἐφημερίδα του.

Δύο γκαρσόνια, ὁ νταμπής, ὁ παρανταμπής*, ὁ διευθυντὴς τοῦ καφενεῖου καὶ δύο λουστροὶ, προσκολλημένοι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ καφενεῖου, ὠπλίσθησαν μὲ σκουῖπες, ἄλλας μὲ μακρὰ κοντάρια, καὶ ἄλλας ὄχι, καὶ κατέβαλλον συντόνους προσπαθείας νὰ σπρώξουν πρὸς τὰ ἔξω τὸ νερόν. Μερικοὶ πελάται συνηθροίζοντο περὶ τὰς θύρας κ' ἐγίνοντο ἐμποδῶν εἰς τὸ ἔργον. Ἄλλοι ἔκαμναν κουμάντο, καθὼς συνηθίζουν οἱ Νεοέλληνες.

— Κατὰ δῶ, κατὰ δῶ!

— Ἀπὸ κείνη τὴν πόρτα!

— Ἐτσι δὲν κάνετε τίποτα!

— Ὅλοι μαζί! Ὅλοι μαζί!

Ἄλλοι συνηπτον διαλόγους, κ' ἐσχολίαζον:

— Ἀπὸ ποῦ μπῆκε τὸ νερό;

— Ἀπ' τὴν ἐπάνω πόρτα.

— Ἀπ' τὴν κάτω πόρτα.

— Ἀπ' τὴν μεσανή!

— Ἀπ' τὸ καπνοπωλεῖο μπῆκε, ἀπ' τὸ καπνοπωλεῖο.

Μόνον μία καρτέκλα κατείχετο ἀκόμη, ἐκτὸς τῶν καναπέδων, ἐπὶ τῶν ὀπίων ὠκλαζον ἀνασηκώνοντες τοὺς πόδας των οἱ πελάται. Ἦτο ἐκείνη ἐφ' ἧς ἐκάθητο ὁ μαστρο-Γιάννης, ἐξακολουθῶν ἀτάραχος τὸ μπεζίκι του μετὰ τοῦ ἀποστράτου ταγματάρχου.

Τέλος ὁ κύρ Νικολάκης, ὁ καφετζής, ὅταν ἐπλησίασε πρὸς τὰ ἐκεῖ μὲ τὴν σκούπαν του:

— Μὰ σήκω ἐπὶ τέλους, μαστρο-Γιάννη! Δὲ βλέπεις; Ἐδῶ πνιγήκαμε!

— Μὰ δὲ θέλει ὁ καπετάνιος ν' ἀφήσουμε τὸ μπεζίκι.

— Καθίστε ἐπὶ τέλους κ' οἱ δυὸ στὸν καναπέ.

Τέλος ἡ βροχὴ ἤρχισε μετὰ ὥραν νὰ κοπάζη, καὶ τὸ νερὸν ὀλιγόστευσε. Τὸ δάπεδον τοῦ καφενεῖου, ἀφοῦ μετὰ πολλοὺς κόπους κατωρθώθη νὰ σπρώξουν τὰ νερὰ πρὸς τὰ ἔξω, ἀπὸ λίμνη ὅπου ἦτο ἔγινε τέλμα. Τὸ ὑπηρετικὸν προσωπικὸν ἤρχισε νὰ ρίπτῃ τώρα ἄφθονα πριονίδια εἰς τὸ ἔδαφος κάτω.

Οἱ δύο μπεζικισταὶ ἐκάθισαν εἰς τὸ πλάγι ὁ εἷς τοῦ ἄλλου, χωρὶς νὰ κοιτάζουν πουθενά, μήτε νὰ λέγουν τίποτε. Ὁ ναργιλὲς τοῦ μαστρο-Γιάννη πρὸ πολλοῦ ἦτο σβεστός, ἐπειδὴ κανεὶς δὲν εὐκαιροῦσε νὰ τοῦ φέρῃ φωτιά. Ἄλλ' ὁ ἄνθρωπος ἐξηκολούθει νὰ ἔχῃ τὴν πίπαν τοῦ μαρκουτσιοῦ εἰς τὸ στόμα.

Τελευταῖος ὄλων ἐσηκώθη ὁ μικρὸς γέρον, ὁ διπλανὸς τους. Ἄφησε τὴν ἐφημερίδα του, ὕψωσε τὸ ὄμμα, κ' ἠρώτησε:

— Μὰ πότε μπήκε τὸ νερὸ μέσα;

(1906)